
EVDEKİ EVSİZ
YUSUF YAŞAR
İLK Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Evdeki Evsiz
Yusuf Yaşar

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Ali Gül
Sayfa Tasarım: Seda Taşçı
Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

1.Basım, İstanbul, Ocak 2026
ISBN: 978-625-8579-00-0
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

EVDEKİ EVSİZ

Yusuf Yaşar

YAZAR HAKKINDA

Sarıyer'de doğan Yusuf Yaşar, 2013 yılından bu yana televizyon sektöründe üretim yapan bir yapımcı ve metin yazarıdır. İlk beşte yer alan ulusal kanallara yaptığı projelerle adını duyurduktan sonra, ShowTürk'te yayınlanan Davetsiz Misafir programının yapımcılığını üstlendi.

2019 yılında kurduğu Alfa Medya ile yazılı ve görsel anlatım alanında özgün projeler üretmeye devam etti. Gastronomik alanda tecrübeleri olması, onun üretim anlayışını da şekillendirdi; her fikri bir tarif, her projeyi sabırla olgunlaşması gereken bir süreç olarak gördü.

Dokuz yıl boyunca üzerinde çalıştığı Evdeki Evsiz, bu yaklaşımın en güçlü yansımasıdır.

Hayatımda her şey alt üst olmaya yemin etmiş gibiydi,
Ta ki "O" gelip hayatımın bulmacasını çözene kadar…

06.09.1992

Benim için zaman kendi olağan akışında ilerlerken hayattan oldukça keyif aldığım bir süreçteydim. Lisede son sınıf öğrencisiydim. Derslerimde son derece başarılıydım. Mutlu bir ailem ve güzel bir arkadaş çevrem vardı. Her sıradan çocuk gibi okula gidip geliyor, kalan vakitlerimde ailemle birlikte vakit geçiriyordum. Mutluluğun hayatın rutin bir akışı içerisinde olduğunu görebiliyordum.

Yine böyle sıradan bir okul günü ders her zamanki seyrinde ilerlerken aniden sınıfın kapısı açıldı ve içeriye büyük bir pastayla arkadaşım örnek öğrenci Mehmet girdi. Yüksek sesli bağrışmalar, gülüşler ve alkışlar eşliğinde adım söylendiğinde bu pastanın benim için olduğunu anlayabildim. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle pastamı üflerken, belki de hayatımın en masum ve en keyifli son doğum günü olduğunu elbette ki bilemezdim.

Varlıklı bir ailenin tek çocuğuydum ben. İki katlı bir evin bana ayrılmış kısmında, annem ve babamdan oluşan çekirdek ailemde büyüdüm. Hayat size böyle altın tepsiyle sunulduğunda ona nasıl

karşılık vermeniz gerektiğini bilemezsiniz. Çünkü bu sizin normalinizdir. Sanki başka türlü hayatlar sadece masallarda, hikâye kitaplarında -Sizden çok uzaklarda- yaşanıyor zannedersiniz. İşte ben de o yaşlarda her çocuk gibi içerisinde doğduğum ailenin realitesini hayatın gerçekliği sanıyordum. Ta ki o son mutlu doğum günü kutlamamdan eve döndüğümde karşılaştığım manzaraya kadar…

Elimde doğum günü hediyelerimle dolu paketlerle evimizin bahçe kapısından içeriye girdim. Eve doğru ilerlerken beklemediğim bir manzarayla karşılaştım. Evin kapısı sonuna kadar açık bırakılmıştı. İçimde tuhaf bir his vardı, evimizin kapısının hem alt hem de üstteki kilitten kilitlenmesi ihmal edilmeyen bir kuraldı. Öyleyse mutlaka bir terslik olmalıydı. İçimde büyük bir merakla hızlıca evin kapısından içeriye girip evdekilere seslendim. Ancak herhangi bir karşılık alamayınca merakım yerini büyük bir korkuya bıraktı. Yukarıdan belli belirsiz bir ağlama sesi duyuluyordu. Her zaman neşe ile koşarak çıktığım merdivenler şimdi bana aşılamaz bir engel gibi görünmeye başladı. Yukarıya çıktığımda karşılaşacağım manzaraya hiç hazır değildim. Sahi nasıl hazır olabilirdim!

Yukarıdaki manzara, bugüne kadar taşıdığı en ağır yük, okul çantası olan bir çocuk için fazlasıyla ağırdı. Nihayetinde tüm cesaretimi toplayıp yukarı kata çıktığımda ağlama sesi daha belirgin duyulmaya başladı. Bu babamın sesiydi! Bugüne kadar onu hiç ağlarken duymamıştım. İlerledikçe ağlama sesinin annemle babamın yatak odasından geldiğini fark ettim. Adımlarım hızlandıkça kalp atışlarım da ayaklarımla birlikte ritim tutuyor gibiydi. İlk defa kalbimin bu kadar hızlı çarptığını hissettim.

Açıkta duran kapıdan içeriye girdiğimde bir daha hayatım boyunca unutamayacağım o manzarayla karşı karşıyaydım: "Babam havada asılı duran iki bacağa sarılmış ağlıyordu."

Kafamı kaldırıp yukarı baktığımda annemin, -O evde sesi tüm salonu dolduran kadının, benim bu hayattaki en büyük dayanağımın- şimdi tavanda öylece asılı durduğunu gördüm. Annem intihar etmişti! Annem ölümü yaşamaya tercih ederken aslında sadece yaşamaktan vazgeçmekle kalmamış beni de sonsuz bir yalnızlığa mahkûm etmişti. Annem bana rağmen, benden vazgeçebilmişti. Ölüm gerçeğiyle ilk defa o gün bu kadar yakından tanıştım. İşte o günden sonra ben bir daha hiçbir zaman eski Mert olamadım. Parıldayan kumral saçlarını beyaz elbiselerinin üzerine attığı için beyazın onu tamamladığını söylerdim, şimdi ise beyaz onu tamamlamadı, örttü, eksik bıraktı. İlk defa beyaz anneme yakışmadı.

Annemin intiharı benim için korkunç bir travmaydı. Üstelik üzerime yüklenmiş bu koca yükle baş edebilecek olgunlukta değildim. Henüz 15 yaşındaydım. Yaşıtlarımın çoğundan birkaç adım ileride başladığım hayatıma şimdi üst üste goller yiyerek devam ediyordum. Belki de en ağır olanı babamın bu yükün altında ezilişimi seyrediyor oluşu ve tek kelime etmeden her yeni gün, benden bir adım daha uzaklaşıyor olmasıydı. Uzunca bir süre bundan dolayı kendimi suçladım. Annemin intiharı ve babamın günden güne benden uzaklaşması konusunda aklıma hiçbir tutarlı sebep gelmiyor, düşündükçe kendimi suçlamaya başlıyordum. Belki kendime haksızlık ediyordum ancak eve geldiğimde, tek kelime etmeden düşünceli şekilde boşluğa bakan bir çift kara göz görüyordum. Ben olsam, oğlumla daha çok vakit geçirir ona yardımcı olmaya çalışırdım. Ancak o çok daha farklı bir

yol seçmişti. Babama hiç benzemiyordum zaten pek ortak noktamız da yok. Sadece karakteristik özelliklerim değil, fiziksel özelliklerim de daha çok anneme benziyordu. Babam kara kaşlı kara saçlı nispeten soğuk kanlı bir adamdı. Ben ise anneme benziyordum, kumral saçlarım yeşil gözlerim ve sıcakkanlılığım ile. Aramızda elbette ki çok fark vardı, ancak bugün ise bu farklardan başka mesafeler de vardı hem de böyle bir zamanda. Bu farklılıklar mı bir sorundu ya da farklı bir sorun mu vardı bilmiyorum.

Belirsizlik tüm acıların en dayanılmaz olanıdır. Bir acının nedenini bilmiyorsanız onunla baş etmeniz çok daha zorlaşır. Bu yüzden ben de kendimce, çocuk aklımla, annemin intiharından kendimi suçlu buluyordum.

Annemin vefatından sonra babamla her çocuğun bir şekilde kurduğu o baba-oğul ilişkisini bir daha hiç kuramadık. Onunla aynı evin içerisinde iki yabancı gibi yaşamak çok ağrıma gidiyordu. Belki de babama sarılıp ağlayabilseydim annemin gidişi benim için bu kadar dayanılmaz bir acı olmazdı.

Birbirimizde teselliyi bulabilseydik belki birbirimizin yaralarını sarmayı başarabilirdik. Fakat babam benimle iş birliği yapmaya hiçbir zaman yanaşmadı. Sanki annem, kendisiyle birlikte o beni çok seven babamı da beraberinde götürmüş, yerine babamın fiziki kopyası olan bir yabancıyı bırakmıştı. Annemin zamansız gidişinden ben sorumluymuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Babamı tanıyamıyordum. Aynı evin içerisinde denk gelirsek konuşuyorduk. Benimle minimum düzeyde iletişim kurmaya gayret gösteriyordu. Annemin yokluğundan sonra babamın bu davranışları epey canımı sıkmaya başlamıştı. Başta babama, sonra kendime ve hayata karşı oldukça öfkeliydim.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen ben bir şekilde hayata tutunmaya devam ettim. İnsan hayattaki en değerli parçasını kaybetse bile bir şekilde yaşamaya devam ediyor. Benim de yapabildiğim tek şey bu oldu, yaşamak! Ölmemeye yetecek kadar yaşamak…

Annemin ölümünden sonra iki katlı evimizde babamla saklambaç oynar gibi sürekli birbirimizden kaçarak yaşamaya devam ettik. Babam, ben uyanmadan evden çıkıyor, ben uyuduktan sonra eve giriyordu. Birkaç yıl bu şekilde, aynı evin içerisinde birbirinden bağımsız iki hayalet gibi yaşamaya devam ettik. Onunla vakit geçirmek için sürekli fırsat kollasam da babam benimle konuşmaya bir türlü yanaşmıyor sanki beni bir şeye -canımı çok yakacağına emin olduğum yeni bir şeye- hazırlamaya çalışıyor gibiydi.

Bilirsiniz, 18. yaş günü kritik bir doğum günüdür. İnsan 18 yaşına bastığında reşit oluşunu ve artık hayatının yeni bir dönemine geçtiğini bilir ve bugününün önceki tüm doğum günlerinden farklı olmasını bekler. 18'ine bastıktan sonra saçma sapan bir sürü yapılacaklar listesi yapılır. Mesela ehliyet alınır, kazalar yapılır ama artık büyümüşsündür ve tüm sorumluluklar şekil değiştirmeye başlar.

Ben de babamdan 18. yaş kutlamamda aramızdaki tüm buzları eritecek büyük bir doğum günü kutlaması bekledim. Annemin zamansız gidişinden sonra bizim de aramızdaki ilişki gün geçtikçe daha kötüye gitmişti. İşte bu gidişatın yönünü değiştirmek için 18. yaş günüm çok iyi bir fırsattı.

Doğum günü sabahında Alp ve diğer arkadaşlarımla birlikte dışarıda güzel bir mekânda doğum günümü kutladık. Her şey detaylarıyla düşünülmüş en sevdiğim mekânda doğum günümü kutlamıştık.

Doğum günümü erken saatte kutlamalarını ben istemiştim, çünkü akşamı evde babamla geçirmek istiyordum. Bu yüzden güne arkadaşlarımla harika bir kutlamayla başlamış olsam da aklım evdeydi. Akşam eve gittiğimde en azından bu defa babamdan güzel bir doğum günü kutlaması bekliyordum.

Aslında küçük bir dilim pasta ile yapılacak sade bir kutlama da benim için yeterliydi. Benimle konuşup bugünü hatırlaması benim için en büyük hediyeydi, fakat eve geldiğimde içeride karşılaştığım sessizlikten işlerin çok da benim istediğim gibi gitmeyeceğini anladım. Yine de modumu düşürmek istemedim ve babamın üst katta elinde pastayla beni bekliyor olma ihtimalini düşündüm. Henüz evden gelen herhangi bir ses yoktu. Umudum her geçen dakika biraz daha azalmaya başlamıştı. En azından bu defa bir şeylerin değişmesini her şeyden çok istiyordum.

Görünürde herhangi bir kutlama belirtisi yoktu. Babama seslenmeye başladım fakat hiçbir yanıt alamadım belli ki henüz eve gelmemişti. Hayal kırıklığıyla merdivenlerden aşağı indim. Salona geldiğimde oyun konsolumun yanında kapalı bir zarf olduğunu fark ettim. Üzerinde "Mert'e" yazıyordu. Zarfı açmakla vakit kaybedemeyecek kadar içindekini merak ediyordum. Hızlıca zarfı yırtıp içindeki kâğıdı aldım. İçerisinde bir mektup vardı, bu babamın el yazısıydı: "Mert, sana açıklayamayacağım bazı gerçekler var, bu yüzden artık daha fazla aynı evin içerisinde yaşayamayız.

Annenin intiharından sonra seninle göz göze gelmemek için sürekli kaçtım, mesafeli durdum çünkü bana alışmanı, daha fazla bağlanmanı istemedim. 18'ine bastığına göre artık başının çaresine bakabilecek olgunluktasın. Ben artık gidiyorum. Sana bu evi ve banka hesabına yatırdığım bir miktar parayı bırakıyorum. Kendine iyi bak!"

Doğum günlerim benim için hep arabesk günlerdi, kötü olayların habercisiydi. Başıma en kötü ne geldiyse hep doğum günlerimde oluyordu. En ağır, canımı en çok yakan hediyeleri hep doğum günlerimde almıştım. İşte şimdi babam bana 18. yaş günümde koca bir yalnızlık hediye etmişti.

Babam, -Annemden sonraki tek dayanağım olması gerekirken- şimdi tıpkı annemin yaptığı gibi, bir doğum günümde beni terk etmişti. Bizim ailenin acımasız ritüeli de sanırım bu olmalıydı. Doğum günlerim benim için artık korkunç travmalar yaşadığım günlerden başka bir şey değildi. Babam da tıpkı annem gibi bana hiçbir açıklama yapmadan bir doğum günümde öylece hayatımdan çıkıp gitmişti...

08.11.2022

Yağmurlu bir geceydi, ben her zamanki gibi evde tek başıma kanepede uzanmış vakit öldürüyordum. İnsan yalnız başına kaldığı zamanlarda aklında türlü senaryolar kurup bazı sorgulamalar yapmaya başlıyor. Havanın yağmurlu olması durumu daha da romantize ediyordu.

Benim gibi yalnız başına büyümüş bir insanın diğer anne-babasını kaybetmiş çocuklardan önemli bir farkı vardı: Ben ne annemin ne de babamın beni terk edişinin nedenini bilmiyordum. Kafamda yüzlerce cevaplanmamış sorularla bir başımaydım. Çocukluğumu gözden geçirdiğimde anne babama oldukça saygılı, gayet başarılı bir öğrenci ve hatta pek sevecen bir çocuktum. Derslerimde her zaman çok iyi notlar getirir, karnemi koşarak anneme ve babama gösterirdim. O da benimle gurur duyardı. Doğrusunu söylemek gerekirse uzun uzun düşününce kendimle ilgili bir hata bulamıyordum. Zaten bir çocuğu anne babası terk etmişse çocuk ne hata yapmış olursa olsun ebeveynler suçludur.

Çünkü suç ile cezanın büyüklüğü orantısızdır. Hiçbir çocuk, yaptığı yaramazlık için terk edilemez. Bu yüzden artık hatayı kendimde aramayı bırakmalıydım.

Peki madem suçlu ben değilsem, neden en büyük ceza bana kesilmişti? Neden diğer çocuklar gibi normal bir ailede büyümemiştim, neden hayatımın en önemli yıllarında sırtımda yaşam yüküyle baş başa bırakılmıştım? Tüm bunlar, hiçbir zaman cevabını öğrenemeyeceğim fakat hayatımın en temel, en önemli sorularıydı.

Onlara ne kadar kızgın olsam da bir yandan çok özlüyordum. Bir sabah uyandığımda annem ve babamla birlikte aynı kahvaltı sofrasına oturmak için neler vermezdim. Akşam eve döndüğümde annemin "Hadi oğlum gel, yemek hazır!" diye seslenmesini veya babamla birlikte bir derbi maçı izlemeyi çok isterdim. Annemle babam bana bu evi bırakmışlardı fakat bir evi "yuva" yapan en önemli şeyi benden almışlardı.

Kendimle baş başa kaldığımda onları aslında ne kadar çok özlediğimi fark ediyordum. Salondaki kahverengi alpaka kadifesi koltukta uzanmış bunları düşünürken kumandayı elimi alıp televizyonu kapattım ve biraz kafamı dağıtmak için dışarıda sağanak yağmur yağmasına rağmen yürüyüşe çıktım. Dışarıya çıktığımda sırılsıklam olmuştum. Zatürre geçirmek tek başına yaşayan biri için hiç makul bir seçenek değildi. Bu yüzden biraz yürüdükten sonra eve dönüp sıcak duş aldım. Duştan çıktıktan sonra uzun süredir girmeye cesaret edemediğim annemle babamın yatak odasının önüne gittim. Dışarıda sağanak yağmur yağmaya ve şimşekler çakmaya devam ediyordu. Annemin sıcakkanlılığı babamın ise soğukkanlılığı odanın aurasına da yansıyordu. Annemin, loş bir lambayla aydınlanan makyaj masası ve oturmak için pufu varken

babamın ise beyaz bir ışığın hâkim olduğu üzerinde bir adet A-4 kâğıdı ve kaleminin yer aldığı, çekmecelerinin ise evrak dolu olduğu bir köşesi vardı. Bu zamana kadar bu odaya her girdiğimde annem ağır basıyordu, ancak şu anki psikolojim ve hava şartları tamamen babamın tarafıydı. Hiç odaya giresim yoktu. Bazen o kadar çok geri adım atmışsınızdır ki, önünüzde uçurum olsa dahi ileri adım atmak istersiniz, diğer tarafım da bu şekilde hissediyordu. Bu zamana kadar olabilecek en kötü şeyler zaten oldu, "Bundan sonrasında ne olabilir ki!" diyerek içeriye girdim.

İlk olarak babamın dolabını açtım. Her şey ne kadar da düzenliydi. Babamın kol saatleri ve kravatlarının dizilişi onun için çok önemliydi. Babamın giderken yanında götürmeyip evde bıraktığı eşyalarına biraz göz gezdirdikten sonra onun neden bu eşyaları yanında götürmeyip evde bıraktığını sorguladım. Acaba gittiği yerde bu eşyalara ihtiyacı yok muydu?

Ben bunları düşünürken babamın eşyalarının arasında bir defterle karşılaştım. Babama karşı duyduğum özlem duygusu şimdi yerini inanılmaz bir meraka bırakmıştı. Defteri açıp baktığımda içerisindeki yazıların annemin el yazısı olduğunu fark ettim.

Defterin buruşmuş sayfalarının sağ üst köşelerindeki tarihlere bakılırsa bu defter annemin günlüğüydü. Heyecanım büsbütün artmıştı. Teker teker sayfalara göz gezdirdikten sonra içlerinden bir sayfada durdum. Bir şekilde sanki bu sayfaya çekilmiştim. İşte bugüne kadar aradığım tüm soruların cevaplarını bulabileceğim o sayfayla baş başaydım: Sayfada annemin el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Kerem'le sevgiliyken hayatımın en güzel günlerini yaşıyordum. Hayatımın aşkını bulduğuma emindim, bu yüzden gözüm ondan başkasını görmüyordu. Kerem de bana karşı aynı duygulara

EVDEKİ EVSİZ

Dikiz aynasından baktığımda arka koltukta Adam'ın oturduğunu gördüm, neredeyse kaza yapacaktım. Hızlıca arabayı sağa çektim ve tekrar gözlerimi ovuşturup bir daha baktım. Adam arka koltukta oturmaktaydı. Yoksa gerçekten aklımı mı kaçırıyordum?

Arabamı durdurup su içerek kafamı topladım. Yeniden baktığımda bu defa arka koltukta kimsenin olmadığını gördüm ve tekrar gaza yüklendim. Biraz ilerledikten sonra kafamı çevirdiğimde bu defa Adam'ı hemen yan koltukta gördüm. Tekrardan "Adam!" diye seslendim. Adam bana bakmaktaydı ve hızlıca yolu işaret etti. Ben yola baktığımda artık her şey için çok geçti...

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-8579-00-0